

Εισαγωγικό Σημείωμα

Στις 12 Φεβρουαρίου πραγματοποιήθηκε στη Βιβλιοθήκη του σχολείου μας ένα πολύ ενδιαφέρον βιωματικό εργαστήριο. Η φιλόλογος και συγγραφέας κ. Αντιγόνη Σδρόλια μάς επισκέφθηκε, για να συναντηθεί και να αποκαλύψει τα μυστικά της τέχνης της στους μαθητές που απαρτίζουν την ομάδα της Βιβλιοθήκης. Με την καθοδήγησή της λοιπόν οι μαθητές μυήθηκαν στην τέχνη της γραφής αλλά και της έκδοσης ενός βιβλίου. Είχαν την ευκαιρία να πλάσουν τη δική τους ιστορία και να δημιουργήσουν το δικό τους βιβλίο μ' έναν ευφάνταστο και πολύ δημιουργικό τρόπο. Πηγή έμπνευσής τους παλιές φωτογραφίες και κατάλληλη μουσική!

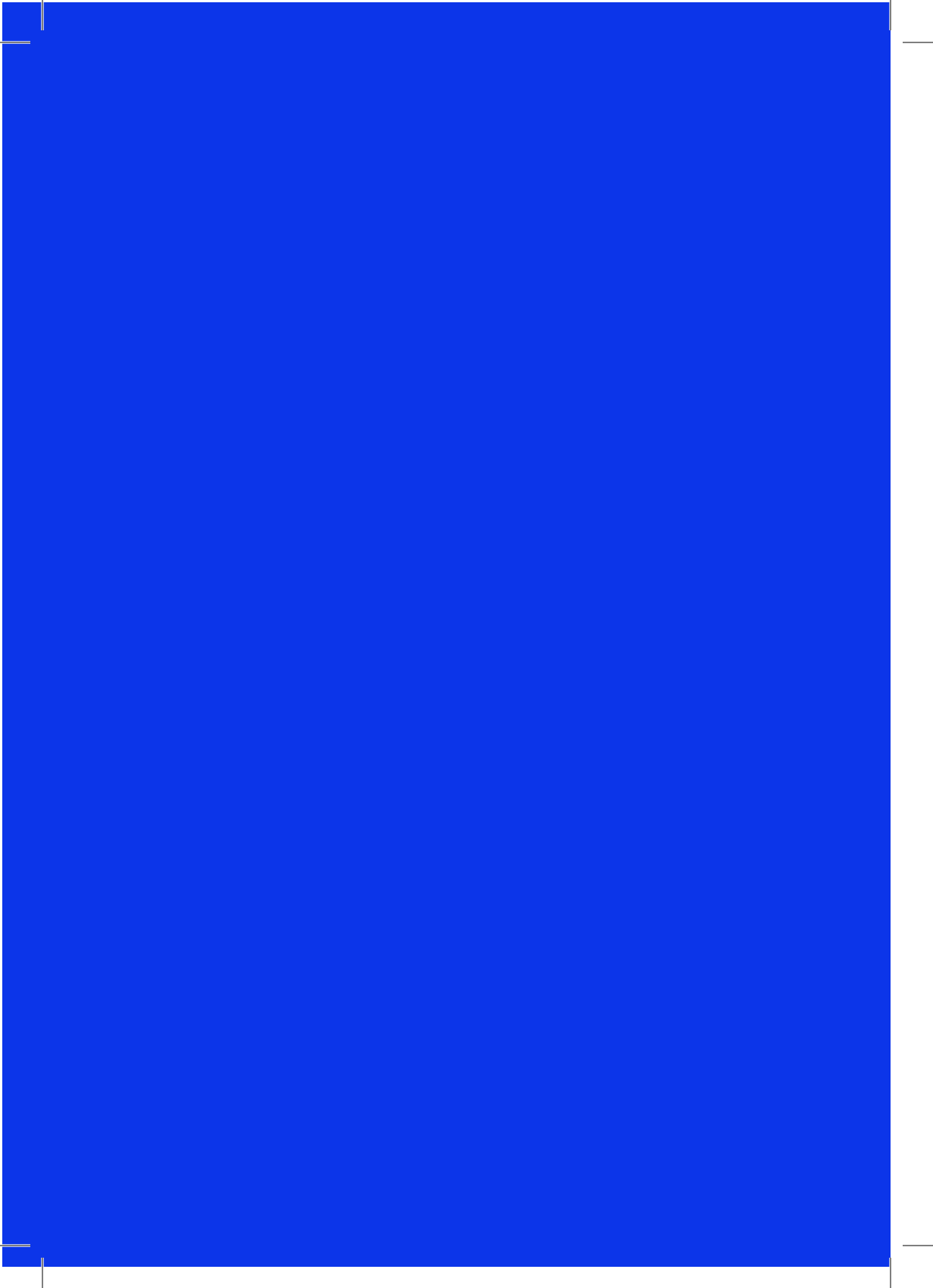
Τα εξαιρετικά αποτελέσματα της γραφής τους παρουσιάζονται σε αυτό το μικρό βιβλίο, που φιλοξενεί τις πρώτες συγγραφικές απόπειρες των μαθητών! Ελπίζουμε να τις απολαύσετε!

Ευαγγελία Παρασκευά

Ευχαριστούμε θερμά για την υποστήριξη
του τον Διευθυντή του Σχολείου Δρ. **Δημήτρη**
Τσουλκανάκη, καθώς και τη Συγγραφέα
και Φιλόλογο **Αντιγόνη Σδρόλια**.

Περιεχόμενα

Αργύρης Θανάσης, Οι επιθυμίες κάποτε πραγματοποιούνται...	7
Κουκούλη Αναστασία, Μια μέρα χωρίς τον Παναή...	9
Λάσκος Γιώργος, Από τα τάρταρα στη βασιλεία του Ουρανού	11
Λέτσα Νίκη, Ο κρυφός πόθος μιας γυναίκας	14
Λύτρας Στέλιος, Ο πιτσιρικάς κι ο σκύλος	16
Μπακιρτζή Ιωάννα, Οι αναμνήσεις μιας περιπέτειας	17
Παπαδανιήλ Μελίνα, Οι σκέψεις του μικρού Κωνσταντή	19
Παπάζογλου Δημήτρης, Ο ανεκπλήρωτος πόθος του Δημήτρη	20
Παπακωνσταντίνου Ακριβή, Η αξία της ελεύθερης επιλογής	21
Παραχειμώνα Εβίτα, Μια ανατροπή	23
Πατσέα Μαρία, Τα απρόοπτα της ζωής	24
Σαργιώτη Ναταλία, Η τελική επιλογή	25
Σημαιάκη Σοφία, Η επιστροφή	27
Σιούρα Άρτεμις, Μια μέρα που μετατράπηκε σε εφιάλη	29
Στεργίου Νταϊάνα, Η ζωή δεν είναι πάντα ωραία...	31
Φώτου Μαρία-Εφραιμία, Οι χαρές και οι λύπες της ζωής	32
Χατζηκυριάκου Κρίστι, Λούκα και Αλφρέντο	33
Λίγα λόγια για τους συγγραφείς	36

Οι επιθυμίες κάποτε πραγματοποιούνται...

Ο Νικόλας ήταν πολύ θλιμμένος, γιατί ήθελε να ταξιδέψει στην Κίνα, να γνωρίσει από κοντά τον πολιτισμό της που τόσο θαύμαζε. Θα πήγαινε μαζί με τον πατέρα του, τον Στέλιο, που κι αυτός ανυπομονούσε να δοκιμάσει την κινέζικη κουζίνα.

Όμως από εκεί που δεν το περίμενε, παρουσιάστηκε πρόβλημα... Έλαβε ειδοποίηση ότι έπρεπε να παρουσιαστεί στον στρατό και να υπηρετήσει τη θητεία του στο τάγμα των τεθωρακισμένων, στα τανκς δηλαδή. Άλλη επιλογή δεν είχε, γι' αυτό και ετοιμάστηκε, εφοδιάστηκε με τα απαραίτητα, αποχαιρέτησε την οικογένειά του, τους γονείς του, τις τρεις μικρές του αδελφές, την Παρασκευή, την Μαίρη και την Πόπη και πήρε τον δρόμο για το στρατόπεδο.

Λίγες μέρες μετά την ορκωμοσία του έλαβε ένα γράμμα από τον παππού και τη γιαγιά του, που δεν είχε προλάβει να χαιρετήσει. Με πολλή τρυφερότητα τού εύχονταν καλή θητεία και τον συμβούλευαν να έχει υπομονή και να ελπίζει σε καλύτερες μέρες. Ήξεραν ότι σε εκείνη την περίοδο της ζωής του είχε άλλα όνειρα και άλλα τελικά προέκυψαν. Δεν έπρεπε να απογοητεύεται, γιατί στο μέλλον θα είχε πολλές ευκαιρίες να τα πραγματοποιήσει.

Ο καιρός πέρασε και πλησίαζε η μέρα της απόλυσής του. Η χαρά του ήταν απεριγράπτη! Ακόμη μεγαλύτερη χαρά όμως ένωσε, όταν έφτασε στο σπίτι του και εκεί τον περίμενε μία έκπληξη! Πάνω στο γραφείο του ήταν δύο αεροπορικά εισιτήρια για ... την Κίνα! Ήταν το δώρο της απόλυσής του! Σε λίγες μέρες μαζί με τον πατέρα του θα πραγματοποιούσε το μεγάλο όνειρο της ζωής του. Ευχαρίστησε τον

πατέρα του και ξεκίνησε αμέσως τις προετοιμασίες του ταξιδιού.

Οι μέρες περνούσαν ευχάριστα αλλά και ανυπόμονα μαζί. Όταν έφτασε η πολυπόθητη μέρα της αναχώρησής τους κι έφτασαν στο αεροδρόμιο με τις αποσκευές τους, έβγαλαν μία αναμνηστική φωτογραφία για να μην ξεχάσουν ποτέ εκείνη τη στιγμή!

Μια μέρα χωρίς τον Παναή...

Το σημερινό πρωινό χωρίς τον Παναή ήταν πολύ βαρετό... Ο φίλος μου είχε πάει με την οικογένειά του στη χώρα για δουλειές.

Ο παππούς με είχε ξυπνήσει από το πρωί να πάμε με την παρέα του στον καφενέ στην πλατεία του χωριού. Μου τους γνώρισε όλους έναν έναν. Όλοι τους είχαν γούστο και μ' έκαναν να γελάω μέσα στη στενοχώρια μου. Τον πρώτο τον έλεγαν Μητσάρα και είχε πρόβλημα με τη μέση του. Όπου πήγαινε κουβαλούσε την μαγκούρα του. Τον δεύτερο τον έλεγαν Θεμιστοκλή και ήξερε να λέει ωραίες παροιμίες. Τον τρίτο Βασίλη. Αυτός πριν λίγες μέρες είχε χάσει τη γυναίκα του και δεν μιλούσαν από τη στενοχώρια...

Η ώρα πέρναγε παρέα με τον παππού και τους φίλους του αλλά το δικό μου μυαλό ήταν καρφωμένο στον φίλο μου, που είχε φύγει για την πόλη. Ήρθε σχεδόν μεσημέρι και γυρίσαμε σπίτι της γιαγιάς για φαγητό. Ο Παναής όμως δεν έλεγε να γυρίσει... Άρχισα να ανησυχώ μήπως είχε πάθει κάτι. Ήξερα πως στη χώρα γινόταν φασαρίες τον τελευταίο καιρό. Δεν μπορώ να περιμένω άλλο, σκέφτηκα, θα βγω να τον ψάξω.

-Παππού, μ' αφήνεις να πάω να βρω τον Παναή; ρώτησα.

-Πήγαινε αλλά πρόσεχε, γιατί κάνουν μπλόκα και συλλαμβάνουν αθώους ανθρώπους. Είναι επικίνδυνα...

- Για ποιον λόγο, παππού;

-Δεν χρειάζονται λόγο αυτοί, παιδί μου. Συλλαμβάνουν τον κοσμάκη και τον οδηγούν στα κρατητήρια.

-Εντάξει, θα προσέχω, είπα δειλά.

Μόλις βγήκα από το σπίτι είδα τον Παναή να έρχεται κρατώντας μια φωτογραφία. Είχε πάει στον φωτογράφο να βγάλει φωτογραφία για τον στρατό. Έτρεξα, τον αγκάλιασα και του είπα: «Όλες οι μέρες είναι βαρετές χωρίς εσένα!»

Από τα τάρταρα στη βασιλεία του Ουρανού

Κάποτε σ' ένα μακρινό χωριό ζούσε με την οικογένειά του ο Θανάσης Καλλάς. Αν και επικρατούσε ησυχία στο χωριό του, στη γειτονιά του Θανάση μόνο φωνές ακούγονταν καθημερινά.

-Δεν θέλω σε λέω, φώναζε στη μητέρα του, το σχολείο με πιέζει τόσο πολύ που θα προτιμούσα να πάω και στον πόλεμο ακόμη. Καλύτερα θα περνούσα εκεί...

Αυτό ήταν πάντα το παράπονο του Θανάση, που μπορεί να μην τα πήγαινε καλά στα μαθήματα αλλά ήταν ένα καλό και φιλότιμο παιδί. Τόσο φιλότιμο που θα μπορούσε να θυσιάσει και τη ζωή του, για να βοηθήσει τους άλλους.

Μια μέρα λοιπόν που ο Θανάσης έφευγε από το σχολείο, συνάντησε στον δρόμο έναν μαυροφορεμένο άντρα που έμοιαζε με μοναχό. Ο Θανάσης γνώριζε καλά πώς έμοιαζε ένας μοναχός, αφού κάθε Κυριακή πρωί αναγκαζόταν από τους γονείς του να πηγαίνει στην εκκλησία... Με πολλή προσοχή πλησίασε τον μαυροφορεμένο άντρα και διαπίστωσε ότι ήταν ένας αδύνατος παππούλης, που όμως είχε κάτι ξεχωριστό! Έλαμπε με τέτοιο τρόπο που φωτίζε τον δρόμο με άπλετο φως!

Ο Θανάσης πήρε την ευχή του παππούλη, ο οποίος του είπε δυνατά: -Έλα να με επισκεφθείς όταν μπορείς στο μοναστήρι της Παναγίας. Και αν χρειαστείς βοήθεια, να φωνάξεις και μένα και τον φίλο μου στον ουρανό, του οποίου το όνομα έχεις την τιμή να φέρεις.

Ο Θανάσης παρότι τον ξάφνιασαν τα λόγια του γέροντα, δεν έδω-

σε ιδιαίτερη σημασία και κουρασμένος καθώς ήταν από το σχολείο, συνέχισε τον δρόμο για το σπίτι. Στα μισά της διαδρομής σταμάτησε στην εκκλησία του χωριού του, γιατί η μάνα του για μια ακόμη φορά τον είχε φορτώσει με μία αγγαρεία· έπρεπε να μεταφέρει τα πρόσφορα στο σπίτι...

Την ώρα που προσκυνούσε τις εικόνες πρόσεξε την εικόνα ενός Αγίου, που του φαινόταν πολύ γνώριμος. Λες και κάπου τον είχε συναντήσει... Οι Άγιοι έζησαν χρόνια πριν, δεν γίνεται να τον έχω συναντήσει, μονολογούσε.

Έφτασε στο σπίτι φορτωμένος με τα πρόσφορα. Περνώντας από το εικονοστάσι που βρισκόταν στην κουζίνα παρατήρησε πως εκεί ήταν η ίδια εικόνα του Αγίου που είχε δει στην εκκλησία. Ήταν εκείνη λοιπόν η μέρα που θα άλλαζε ολοκληρωτικά η ζωή του Θανάση!

Η μητέρα του που κατάλαβε ότι ο γιος της μπήκε στο σπίτι, έτρεξε να τον φιλήσει.

-Μαμά, γνώρισα στον δρόμο τον Άγιο Παΐσιο, είπε ο Θανάσης γεμάτος σιγουριά.

Η μητέρα του -όπως και ήταν φυσικό- δεν τον πίστεψε. Αποκλείεται να έχει συμβεί κάτι τέτοιο, μουρμούρουσε.

Όσο περνούσαν οι μέρες και κανείς δεν έδειχνε να τον πιστεύει, ο Θανάσης έχανε την υπομονή του. Η οικογένειά του πίστευε πως ήταν μεγάλη αμαρτία να λέει ένα τέτοιο ψέμα. Βλασφημία για την πίστη τους...

Ένα βράδυ λοιπόν που όλοι είχαν πέσει να κοιμηθούν, ο Θανάσης αποφάσισε να φύγει από το σπίτι και να πάει να βρει κάπου αλλού καταφύγιο. Και ενώ περπατούσε μόνος στα σκοτεινά σοκάκια του χωριού, του ήρθαν στον νου τα λόγια εκείνου του γέροντα που πριν από μέρες είχε συναντήσει.

-Έλα να με βρεις στο μοναστήρι!

Δεν έχασε καθόλου χρόνο. Έτρεξε στο κοντινό μοναστήρι της Παναγίας και είδε τον ίδιο μοναχό να τον περιμένει με ανοιχτή αγκαλιά.

-Πάτερ, ποιος είσαι; Ο Άγιος Παΐσιος; τον ρώτησε απορημένος ο Θανάσης.

-Ναι, εγώ! Δεν το γνωρίζει κανείς· μόνο οι γονείς σου, παιδί μου του απάντησε.

Οι μέρες περνούσαν και ο Θανάσης ζούσε γαλήνια πάντα συντροφιά με τον Άγιο γέροντα. Μία μέρα απρόσμενα τον επισκέφθηκαν κι οι γονείς του.

-Παιδί μου, μας επισκέφθηκε ο Άγιος Παΐσιος στον ύπνο μας και μας είπε πως είσαι εδώ.

-Εδώ είμαι συντροφιά με τον Άγιο! Μα είναι δίπλα σας, δεν τον βλέπετε; τους είπε και τους αγκάλιασε σφιχτά...

Ο κρυφός πόθος μιας γυναίκας

Ο Γιώργος ήταν λυπημένος που η γυναίκα των ονείρων του ήταν ερωτευμένη με άλλον άντρα. Τη θλίψη του όμως διαδέχτηκε η αναστάτωση, όταν λίγες μέρες μετά κι αφού είχε ηρεμήσει κάπως, του ήρθε η ειδοποίηση να παρουσιαστεί στον στρατό.

Η είδηση τον τάραξε, αφού δεν ήταν καθόλου έτοιμος να φύγει μακριά από την πολυαγαπημένη του... Ο καιρός όμως πλησίαζε να υπηρετήσει την πατρίδα του. Δεν γινόταν να το αναβάλει.

Στο στρατόπεδο περνούσαν οι μέρες αργά. Κάθε μέρα η νοσταλγία του μεγάλωνε και για τους φίλους του και για την οικογένειά του αλλά ιδιαίτερα για την γυναίκα που αγαπούσε. Ωστόσο ο καιρός πέρασε κι η μέρα να απολυθεί πλησίαζε, όταν στα χέρια του έφτασε ένα γράμμα από τον αδελφό του, που του ανακοίνωνε ότι παντρευόταν. Τον πλημμύρισε χαρά κι ανυπομονησία μαζί. Δεν έβλεπε τη ώρα να γυρίσει στο χωριό του και στην οικογένειά του, να γλεντήσουν όλοι στον γάμο του αδελφού του.

Η επιστροφή του όμως του επιφύλασσε μία δυσάρεστη έκπληξη. Ο αδελφός του παντρευόταν την κοπέλα με την οποία ήταν ερωτευμένος, πριν να φύγει για τη θητεία του. Όταν ο αδελφός του τους το ανακοίνωσε στο οικογενειακό τραπέζι που γιόρταζαν την επιστροφή του, έτρεξε μέσα στην κάμαρα να κρυφτεί, να μην δει κανείς την ταραχή του. Απεναντίας ο αδελφός του φαινόταν να πλέει σε πελάγη ευτυχίας! Ήταν ενθουσιασμένος με την επιλογή που είχε κάνει...

Ο γάμος έγινε και το ζευγάρι έζησε για πολλά χρόνια μαζί, χωρίς κανείς να καταλάβει τον κρυφό πόθο που έκαιγε τον Γιώργο. Η μοίρα όμως τα έφερε έτσι, που η γυναίκα αρρώστησε βαριά και πέθανε. Την θρήνησαν όλοι αλλά περισσότερο ο Γιώργος, που για χρόνια έκρυβε επιμελώς τον έρωτά του γι' αυτήν...

Ο πιτσιρικάς κι ο σκύλος

Ένα ανοιξιάτικο πρωινό –ήταν Μάιος του 1951– ο πιτσιρικάς πήρε τον δρόμο για το σχολείο. Αφού διέσχισε τον γεμάτο λακκούβες χαλικόδρομο που οδηγούσε στο σχολείο, έφτασε στο μικρό πετρόκτι-στο κτίριο, όπου στεγαζόταν. Οι μαθητές του ήταν λιγοστοί, γι' αυτό και το σχολείο είχε ελάχιστες τάξεις. Ένωθε πολύ τυχερός που ζούσε σ' ένα από τα παραδοσιακά χωριά του Πηλίου και το σχολείο του ήταν τόσο όμορφο!

Ο πιτσιρικάς ήταν όμως στενοχωρημένος εκείνη τη μέρα, γιατί είχε χάσει τον σκύλο του. Ενώ είχε προσπαθήσει πολύ σκληρά να τον βρει, δεν τα είχε καταφέρει. Είχε ψάξει παντού στο δάσος και σ' όλο το χωριό μέχρι που τελικά απελπίστηκε και σταμάτησε τις προσπάθειες ανεύρεσής του. Το μυαλό του δεν ήταν στο μάθημα αλλά στον αγαπημένο του σκύλο.

Όταν σχόλασε πήγε με τον μεγάλο του αδελφό να φέρουν νερό από την κεντρική πηγή του χωριού στην πλατεία. Περιπάτησαν αρκετή ώρα μέχρι να φτάσουν. Στον δρόμο για την επιστροφή στο σπίτι ο πιτσιρικάς πρόσεξε κάτι να κινείται στους θάμνους. Άφησε αμέσως τη στάμνα με

το νερό κι έτρεξε προς τα εκεί να δει τι ήταν. Δεν πίστευε στα μάτια του! Ήταν ο πολυαγαπημένος του σκύλος που φοβισμένος έκλαιγε πίσω από τους θάμνους.

Τον αγκάλιασε και έκλαψε κι εκείνος από χαρά. Γύρισε σπίτι τρέχοντας και έδειξε τον σκύλο στη μαμά του, που κι εκείνη ανησυχούσε δυο μέρες τώρα. Πλέον ήταν όλοι τους τρισευτυχισμένοι που τον κρατούσαν και πάλι στην αγκαλιά τους! Έδωσαν την υπόσχεση να μην ξανασυμβεί ποτέ στο μέλλον κάτι παρόμοιο...

Οι αναμνήσεις μιας περιπέτειας

Ο Παύλος ήταν πολύ στενοχωρημένος... Η αδελφή του, η Κατερίνα, που σπούδαζε τα τελευταία χρόνια στην Ιταλία, είχε να δώσει σημεία ζωής μέρες.

Αποφάσισε λοιπόν να πάρει τον δρόμο για την πόλη της Φλωρεντίας, να την αναζητήσει. Μέσα στην καμπίνα του καραβιού κουρασμένος από τις πολλές ώρες ταξιδιού αποκοιμήθηκε κι είδε όνειρο. Ήταν, λέει, στον στρατό και έγραφε γράμματα στην αδελφή του. Μάλιστα σ' ένα απ' αυτά ήταν και η φωτογραφία που είχαν τραβήξει όλοι μαζί μία μέρα πριν φύγει για το στρατόπεδο.

Όταν ξημέρωσε και ξύπνησε, κατάλαβε πως απλά είχε δει ένα όνειρο. Αποβιβάστηκε από το πλοίο και άρχισε να ψάχνει για την αδελφή του. Πήγε στο σπίτι, στο Πανεπιστήμιο, παντού... Απελπισμένος πήγε να φάει κάτι πρόχειρο σε μια κεντρική πλατεία. Κάθισε σε ένα τραπέζι και περίμενε τη σερβιτόρα για να παραγγείλει. Όταν σήκωσε το κεφάλι του όμως για να την κοιτάξει, με μεγάλη έκπληξη αλλά και ανακούφιση αναγνώρισε την αδελφή του, την Κατερίνα. Είχε ξεμείνει από λεφτά και δούλευε για να τα βγάλει πέρα...

Την επόμενη μέρα πήραν μαζί τον δρόμο της επιστροφής για την Ελλάδα, καθώς αποφάσισε πως η ζωή της εκεί δεν την ικανοποιούσε. Η οικογένεια τούς υποδέχτηκε όλο χαρά! Έστρωσαν γιορτινό τραπέζι και έφαγαν όλοι μαζί. Στο τέλος έβγαλαν και μια οικογενειακή φωτογραφία, που έγινε κάδρο

και στολίζει ακόμη και σήμερα τη σάλα του σπιτιού στο χωριό. Κάθε φορά που την έβλεπαν θυμόταν αυτή την περιπέτεια!

Η Κατερίνα αποφάσισε να μην ξαναφύγει ποτέ από το σπίτι. Η οικογένεια δεν χωρίστηκε ποτέ ξανά. Παρέμενε ενωμένη παρά τα προβλήματα χάρη στην αγάπη που τους ένωνε!

Οι σκέψεις του μικρού Κωνσταντή

Τα βάσανά μου άρχισαν, όταν άργησα να επιστρέψω από τη βόλτα με τους φίλους μου. Οι γονείς μου με μάλωσαν και με έβαλαν τιμωρία για έναν μήνα. Μου απαγόρευσαν να ξαναβγώ με τους φίλους μου... Με στενοχώρησε πολύ το γεγονός, γιατί με τον Μάκη είμαστε πολύ δεμένοι και θα κάνω έναν μήνα να τον δω...

Σαν να μην έφτανε αυτό, ο μπαμπάς μου έφυγε ξαφνικά για ένα ταξίδι που θα διαρκέσει τρεις μήνες. Θα μου λείψει κι εκείνος πολύ, όπως κι ο Μάκης. Ήδη μου λείπουν οι ιστορίες τους. Έχω μείνει τώρα μόνος στο σπίτι με τις αδελφές μου και τη μαμά.

Αυτό όμως που μου δίνει χαρά είναι ότι σε λίγους μήνες η μεγαλύτερη αδελφή μου, η Άννα, παντρεύεται. Και το πιο ευχάριστο είναι ότι παντρεύεται τον ξάδελφο του φίλου μου του Μάκη! Αυτό θα μας δίνει την ευκαιρία να τα λέμε πιο συχνά, ίσως και πριν τελειώσει η τιμωρία μου, γιατί οι ετοιμασίες του γάμου πρέπει να αρχίσουν σύντομα.

Ανυπομονώ να γυρίσει ο πατέρας μου από το ταξίδι αλλά πιο πολύ ανυπομονώ να λήξει η τιμωρία μου και να ξαναδώ τον Μάκη! Προς το παρόν έχω στα χέρια μου για παρηγοριά μια φωτογραφία και των δυο...

Ο ανεκπλήρωτος πόθος του Δημήτρη

Ο έρωτας ποτέ δεν είναι μια εύκολη υπόθεση, ιδιαίτερα στα χρόνια μετά τον πόλεμο... Ο Δημήτρης Παπαγεωργίου ήταν στενωχωρημένος, γιατί δεν μπορούσε να βγάλει από το μυαλό του τη Σοφία. Όμως εκείνη δεν φαινόταν να ανταποκρίνεται.

Ο αδελφικός του φίλος, ο Γιώργος, τον βοηθούσε πάντα δίνοντας του τις πληροφορίες που χρειαζόταν γι' αυτήν. Όμως του ήρθε το χαρτί για τον στρατό και έπρεπε να φύγει από την πόλη για δύο περίπου χρόνια.

Ο Δημήτρης, όταν το έμαθε, έχασε τη γη κάτω από τα πόδια του. Συνειδητοποίησε πως είχε μείνει πια μόνος του. Έπρεπε να αφοσιωθεί στο κυνήγι της μίας και μοναδικής του αγάπης, που ποθούσε να έχει για πάντα στη ζωή του.

Όμως κι η Σοφία ήταν κάπως τσιμπημένη μαζί του αλλά δεν το παραδεχόταν. Ή έτσι φαινόταν... Τον απέφευγε και αυτό τον τρέλαινε περισσότερο. Το ότι βλέπονταν κάθε μέρα στο σχολείο δεν του έκανε καθόλου καλό, γιατί ο έρωτάς του φούντωνε πιο πολύ.

Ήθελε να είναι συνοδοιπόροι στη ζωή και να τους χωρίσει μόνο ο θάνατος! Για τον Δημήτρη ήταν μία και μοναδική! Της έκανε συνεχώς δώρα που φανέρωναν τον έρωτά του γι' αυτήν αλλά εκείνη όπως αποκαλύφθηκε απλά τον κορόιδευε... Περνούσε τον χρόνο της μαζί του, για να ξεχάσει τον πρώτο της έρωτα, τον οποίο δεν είχε ξεπεράσει ποτέ...

Τελικά η Σοφία έσμιξε ξανά μ' εκείνον αφήνοντας τον Δημήτρη μόνο, «στα κρύα του λουτρού»... Το μυαλό του όμως συνέχιζε να είναι κολλημένο σ' εκείνη. Ευτυχώς που ωστόσο ο φίλος του ο Γιώργος είχε γυρίσει από τον στρατό. Δεν σταμάτησε ποτέ να του συμπαραστέκεται στις δύσκολες στιγμές που περνούσε.

Η φιλία τους έμεινε σταθερή μέχρι το τέλος της ζωής τους...

Η αξία της ελεύθερης επιλογής

Ο Άγγελος αναστενάζοντας έκλεισε απαλά την πόρτα του δωματίου του και ξάπλωσε στο κρεβάτι του. Θυμήθηκε και πάλι τότε που ήταν μικρός κι ο πατέρας του του έλεγε πως θα έπρεπε να συνεχίσει την οικογενειακή παράδοση και να γίνει κι εκείνος ναυτικός. Όταν ήταν νέος το είχε αποφασίσει, θα έκανε τον πατέρα του περήφανο και θα γινόταν ένας εξαιρετικός καπετάνιος, όπως όλοι οι άντρες της οικογένειας.

Όλα όμως άλλαξαν όταν εκείνη τη μέρα που, καθώς ήταν απορροφημένος στις σκέψεις του, άκουσε από τη σάλα μια δυνατή φωνή. Έτρεξε και αντίκρισε τη μητέρα του να κλαίει και να αγκαλιάζει σφιχτά τον αδελφό του, που μόλις είχε γυρίσει από τον στρατό. Πλησίασε ενθουσιασμένος τον αδελφό του και τον έσφιξε ζεστά στην αγκαλιά του. Η χαρά όλων ήταν απερίγραπτη! Αποφάσισαν να στρώσουν ένα γιορτινό τραπέζι και να φάνε και πάλι όλοι μαζί γιορτάζοντας την επιστροφή του αδελφού του.

Όσο η μητέρα ήταν απασχολημένη με το μάζεμα του τραπεζιού, ο Άγγελος θέλησε να εκμυστηρευτεί στον αδελφό του τα σχέδιά του για το μέλλον. Προσπάθησε δυο τρεις φορές και στο τέλος βρήκε το θάρρος να του ξεστομίσει το μυστικό του, πως δεν ήθελε πια να ακολουθήσει τα βήματα του πατέρα και των παππούδων τους αλλά ήθελε να γίνει ηθοποιός... Ο αδελφός του ο Γιώργος ένωσε μεγάλη έκπληξη, όταν άκουσε τα σχέδιά του και τον ρώτησε αν ο πατέρας γνώριζε γι' αυτά.. Τον ρώτησε ακόμη αν υποψιαζόταν την αντίδρασή του. Ήταν σίγουρος πως δεν θα του το επέτρεπε σε καμία περίπτωση.

Ο Άγγελος με χαμηλωμένο

κεφάλι τού απάντησε πως θα έκανε τα πάντα για να εκπληρώσει το όνειρό του. Ο αδελφός του έδειξε να τον καταλαβαίνει, αφού κι ο ίδιος -όπως τελικά παραδέχτηκε- δεν ήθελε πραγματικά να γίνει ναυτικός... αλλά δεν είχε μέχρι τότε βρει το θάρρος να μιλήσει ανοιχτά στους γονείς τους. Αποφάσισαν λοιπόν να μιλήσουν μαζί στον πατέρα τους κι ό,τι γινόταν...

Έτσι και έγινε... Το ίδιο βράδυ αποκάλυψαν τα σχέδιά τους στον πατέρα. Η αντίδρασή του όμως δεν ήταν ψύχραιμη, καθώς άρχισε να φωνάζει δυνατά και να τους αποκαλεί «δύο απογοητεύσεις». Εκείνοι ένιωσαν μεγάλη προσβολή αλλά έμειναν σταθεροί στην απόφασή τους ακολουθώντας την καρδιά τους...

Ο Άγγελος έφυγε από το νησί και πήγε στην Αθήνα. Γράφτηκε σε μια δραματική σχολή και σπούδασε υποκριτική. Έγινε ένας επιτυχημένος ηθοποιός ενώ ο αδελφός του ο Γιώργος έγινε ένας σπουδαίος συγγραφέας μυθιστορημάτων. Έκαναν κι οι δυο τους οικογένεια και έζησαν με τις γυναίκες και τα παιδιά τους ευτυχισμένοι, πετυχαίνοντας να μην αποδεχτούν τις αποφάσεις που προσπάθησε να τους επιβάλει ο πατέρας τους.

Απέδειξαν με τις επιλογές τους ότι το να πραγματοποιείς τα όνειρά σου αξίζει όσο τίποτε στη ζωή!

Μια ανατροπή

Ολα ξεκίνησαν όταν ο πατέρας μου μου είπε πως έπρεπε να πάμε στον φωτογράφο να βγάλουμε φωτογραφία για το διαβατήριό μου. Σκοπεύαμε να κάνουμε ένα μακρινό ταξίδι στην Κίνα, όπου ο ίδιος είχε ξαναπάει στο παρελθόν για δουλειές. Πετούσα στα σύννεφα από χαρά!

Την ώρα που ετοιμαζόμασταν να βγούμε από το σπίτι, άκουσα την πόρτα να χτυπάει. Ο πατέρας μου είπε να πάω εγώ να δω ποιος είναι.

-Πήγαινε, άνοιξε αλλά όποιος κι αν είναι πες του ότι βιαζόμαστε να φύγουμε. Έχουμε δουλειά!

-Εντάξει, απάντησα κάπως ενοχλημένα και πήγα στην πόρτα.

Όταν άνοιξα είδα μπροστά μου δύο άντρες ντυμένους με στρατιωτικά ρούχα.

-Τι θα θέλατε, ρώτησα ξαφνιασμένος.

-Ψάχνουμε τον Στέφανο Παραχειμώνα. Πού είναι; Με ρώτησαν. Πρέπει να παρουσιαστεί αμέσως στον στρατό για εκπαίδευση στα νέα όπλα...

Το σοκ ήταν μεγάλο. Δεν έφτανε που θα χάναμε το ταξίδι στην Κίνα που τόσο πολύ λαχταρούσα, θα έχανα και τον μπαμπά μου για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα... Έλεος!

Για πολύ καιρό αφότου έφυγε ο πατέρας ένιωθα μια αναστάτωση μέσα μου... Ήμουν συνέχεια θλιμμένος και ανήσυχος. Δεν έβρισκα καμία χαρά και ευχαρίστηση. Η διάθεσή μου άλλαξε μόνο όταν πήρα στα χέρια μου την πρόσκληση για τη βάφτιση του μικρού αδελφού του κολλητού μου! Εκεί θα συναντούσα όλη την παλιοπαρέα και θα περνούσαμε φίνα! Ωστόσο κάποια στιγμή θα επέστρεφε κι ο μπαμπάς από την εκπαίδευση... και ίσως τότε βρίσκαμε την ευκαιρία να κάνουμε εκείνο το ταξίδι στην Κίνα...

Τα απρόοπτα της ζωής

Δεν έχω ταξιδέψει ποτέ έξω από τη χώρα, γι' αυτό και σχεδιάζα να κάνω ένα πολύ μακρινό ταξίδι, ίσως στην Κίνα.

Είμαι όμως πολύ άτυχος... Ενώ ετοιμαζόμουν, ξαφνικά ο πατέρας μου ανακοίνωσε ότι έπρεπε να παρουσιαστώ στον στρατό και να αφήσω τα όνειρά μου πίσω για πολύ καιρό ...

Ετοιμάστηκα και έφυγα. Εκεί γνώρισα τον Δημήτρη, που κι αυτός είχε αφήσει στη μέση τα σχέδιά του για να καταταγεί στον στρατό. Δεθήκαμε πολύ. Τον έπεισα να ζητήσει άδεια για λίγες μέρες, ώστε να πραγματοποιηθεί ο γάμος αλλά η απάντηση από το διοικητήριο ήταν αρνητική.

Τη λύση έδωσε ένας λοχαγός που ήταν συμπατριώτης του Δημήτρη και τον συμπαθούσε πολύ. Αυτός λοιπόν του έριξε την ιδέα να γίνει ο γάμος στο εκκλησάκι του στρατοπέδου. Πήρε την έγκριση κι όλα ήταν έτοιμα γι' αυτόν τον ιδιαίτερο γάμο. Όμως ένα άλλο δυσάρεστο γεγονός χάλασε τα σχέδιά του. Η νύφη αρρώστησε

βαριά... Ο Δημήτρης τότε έπεσε σε βαθιά μελαγχολία.

Οι μέρες στο στρατόπεδο περνούσαν αργά. Έφτασε όμως ο καιρός που απολυθήκαμε κι οι δυο. Ήταν η ώρα να πραγματοποιήσουμε τα σχέδια που είχαν αναβληθεί. Εγώ τότε ταξίδεψα μακριά κι εκείνος παντρεύτηκε την αγαπημένη του, που ωστόσο είχε γιατρευτεί.

Η ζωή μάς είχε δώσει μια δεύτερη ευκαιρία και μας είχε διδάξει να μην απελπιζόμαστε...

Η τελική επιλογή

Ο Παναγιώτης ήταν στενοχωρημένος και θυμωμένος μαζί, γιατί είχε μαλώσει με τον φίλο του στο ποδόσφαιρο. Δεν ήταν όμως αυτός ο αληθινός λόγος... Ήταν λυπημένος γιατί ο μεγάλος αδελφός του έπρεπε να φύγει για τον στρατό. Μόλις του είχε έρθει το χαρτί που του έλεγε ότι έπρεπε σε είκοσι ημέρες να παρουσιαστεί στη μονάδα εκπαίδευσης.

Οι μέρες περνούσαν κι όσο πλησίαζε η ώρα να φύγει ο αδελφός του, ο Παναγιώτης γινόταν -χωρίς να το καταλαβαίνει- όλο και πιο ανήσυχος και μελαγχολικός. Όλα του έφταιγαν... Προτιμούσε να περνάει την ώρα του έξω από το σπίτι, συντροφιά με τους φίλους του, παίζοντας συνήθως το αγαπημένο του παιχνίδι, το ποδόσφαιρο. Πριν φύγει έβγαλαν όλοι μαζί μια οικογενειακή φωτογραφία για να θυμούνται την ημέρα εκείνη.

Ο καιρός όμως πέρασε και κι ο αδελφός του απολύθηκε από τον στρατό. Ο Παναγιώτης έπλεε σε πελάγη ευτυχίας! Δεν άργησε όμως η μέρα που έλαβε κι εκείνος ειδοποίηση από τον στρατό ότι πρέπει να κάνει τη στρατιωτική του θητεία, καθώς είχε μόλις τελειώσει το σχολείο. Είχε έρθει η ώρα να αφήσει τις αλάνες, να αφήσει τα ξέγνοιαστα παιχνίδια με τους φίλους του, να ωριμάσει, να γίνει άντρας.

Η είδηση έπεσε σαν κεραυνός εν αιθρία... Αρνούνταν να παρουσιαστεί την ημερομηνία που έγραφε το χαρτί. Προτιμούσε να προετοιμαστεί για τις εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο. Ήθελε να σπουδάσει Ιστορία και να γίνει καθηγητής. Οι γονείς του όμως ήταν ανένδοτοι. Επέμεναν να πάει στον στρατό και στη συνέχεια να επιστρέψει στο χωριό να αναλάβει την οικογενειακή κτηνοτροφική μονάδα που διατηρούσαν εκεί.

Εκείνος ήταν τόσο εξοργισμένος που σκεφτόταν ακόμη και να το σκάσει από το σπίτι, αφήνοντας απλά ένα σημείωμα. Έτσι και έκανε... Έφυγε αφήνοντας ένα σύντομο μήνυμα, με το οποίο τους ανακοίνωνε τις αποφάσεις του. Θα πήγαινε στην πόλη να προετοιμαστεί για τις εξετάσεις και στον στρατό θα πήγαινε μετά τις σπουδές του. Πράγματι μία μέρα έφυγε χωρίς προειδοποίηση από το σπίτι. Οι γονείς του τον αναζητούσαν απεγνωσμένα για πολύ καιρό αλλά μάταια...

Πέρασαν χρόνια κι ο Παναγιώτης μια μέρα επέστρεψε ξαφνικά στο χωριό. Η χαρά των γονιών του ήταν απερίγραπτη. Όμως και πάλι άρχισαν να τον πιέζουν. Αυτή τη φορά για γάμο... Του έκαναν προξενιά με μια όμορφη κοπέλα από το χωριό. Ήθελαν να τον καλοπαντρέψουν... Ο Παναγιώτης και πάλι ήταν ανένδοτος παρά τις επίμονες προσπάθειες όλων, ακόμη και του αγαπημένου του αδελφού, με τον οποίο ήταν τόσο δεμένοι... Του έλεγε πως ήταν μια καλή περίπτωση και έπρεπε να το σκεφτεί καλά. Εκείνος όμως δεν άκουγε λέξη.

Έφυγε και πάλι πικραμένος από το χωριό και επέστρεψε στην πόλη. Τα χρόνια περνούσαν κι ο Παναγιώτης εργαζόταν σε σχολείο της περιοχής του. Ένα πρωί δέχτηκε ένα γράμμα από τη μητέρα του που του ζητούσε να πάει επείγοντως στο σπίτι τους, γιατί ο πατέρας ήταν βαριά άρρωστος. Εκείνος γεμάτος αγωνία πήρε χωρίς αναβολή το πρώτο λεωφορείο για το χωριό. Δεν τον πρόλαβε... Είχε πεθάνει λίγες ώρες πριν...

Κάτι μέσα του ράγισε... Πέρασε από μπροστά του όλη του η ζωή και ζύγισε ξανά όλες εκείνες τις σημαντικές αποφάσεις που είχε πάρει τα προηγούμενα χρόνια. Αποφάσισε τότε να αλλάξει και πάλι τη ζωή του, εκπληρώνοντας την τελευταία επιθυμία του πατέρα του, να γυρίσει στο χωριό και να κάνει εκεί οικογένεια. Έτσι και έγινε...

Επέστρεψε όχι βέβαια για να αναλάβει την οικογενειακή επιχείρηση αλλά για να διδάσκει Ιστορία στο γυμνάσιο του τόπου του, που τόσο του είχε λείψει και δεν το είχε καταλάβει!

Η επιστροφή

Η ζωή στο χωριό της Χίου κυλούσε όμορφα. Οι άντρες ασχολούνταν με τις αγροτικές εργασίες, οι μητέρες με το νοικοκυριό. Τα παιδιά έβγαιναν καθημερινά έξω κι έπαιζαν διάφορα παιχνίδια, μπάλα, κρυφτό, κυνηγητό.

Στο χωριό ζούσε κι η οικογένεια του Γιώργου, μια οικογένεια πιστή στις παραδόσεις του νησιού. Η ζωή του ήταν απλή και είχαν καλές σχέσεις με συγχωριανούς και γείτονες. Ο μεγαλύτερος γιος της οικογένειας, ο Γιώργος, ήταν ο αρχηγός της παρέας των αγοριών, που κάθε μέρα έβγαινε για παιχνίδι στην πλατεία. Αυτός έριχνε τις ιδέες.

Από αυτή την ήσυχη καθημερινότητα τούς έβγαλε η είδηση ενός γάμου. Θα παντρευόταν ο πρώτος εξάδελφος του Γιώργου, ο Αναστάσης, με τη Μαρκέλλα. Ο γάμος θα γινόταν στο ξωκλήσι των Αγίων Αποστόλων. Το νέο ενθουσίασε όχι μόνο την οικογένεια του Γιώργου αλλά κι όλο το χωριό. Προσκεκλημένοι ήταν βέβαια όλοι οι χωριανοί αλλά και φίλοι και συγγενείς του ζευγαριού, που θα έφταναν στο νησί από διάφορα μέρη της Ελλάδας.

Ο Γιώργος ήταν ενθουσιασμένος, γιατί θα έβλεπε ανθρώπους που είχε χάσει καιρό, αφού πριν πέντε χρόνια αυτός κι η οικογένειά του είχαν φύγει από την Αθήνα για να μετακομίσουν στο νησί, όταν ο πατέρας του είχε πάρει επιτέλους μετάθεση για τη Χίο.

Ο γάμος έγινε και στήθηκε μεγάλος χορός στην πλατεία. Όλοι ευχήθηκαν στο ζευγάρι τα καλύτερα! Μια ανακοίνωση όμως στο γαμήλιο τραπέζι ήταν αυτή, για την οποία η μέρα εκείνη θα έμενε αξέχαστη. Ο θεός του ο Μάρκος, που είχε έρθει κι εκείνος από την Αθήνα για τον γάμο, τους ανακοίνωσε ότι είχε απο-

φασίσει να αλλάξει τη ζωή του. Θα μετακόμιζε λοιπόν στη Χίο, γιατί είχε επιτέλους βρει δουλειά στο νησί που γεννήθηκε. Η χαρά του ήταν μεγάλη, γιατί θα μπορούσε να επισκέπτεται τους συγγενείς του και να μοιράζεται μαζί τους όμορφες στιγμές καθημερινά, όχι μία φορά τον χρόνο, κάθε καλοκαίρι... Ο θεός Μάρκος εξήγησε όλους τους λόγους που τον οδήγησαν σ' αυτή την απόφαση κι ευχαρίστησε τον φίλο του τον Παναγιώτη που του πούλησε το μαγαζάκι της πλατείας. Εκεί θα άνοιγε το ιατρείο του! Πολύ συγκινημένος είπε ότι ήθελε να βοηθάει όλους τους χωριανούς και να τους προσφέρει τις υπηρεσίες του με τον καλύτερο τρόπο.

Όλοι οι συγγενείς ενθουσιάστηκαν με τα νέα, γιατί θα είχαν πια πολλές ευκαιρίες να συναντιούνται και να γλεντάν μαζί του αλλά κι όλο το χωριό, γιατί θα είχαν έναν άνθρωπο να στηριχτούν σε εκείνο το απομακρυσμένο μέρος που ζούσαν.

Κι ο Γιώργος χάρηκε πολύ. Είχε παρατηρήσει κάθε φορά που έβγαινε στην πλατεία να παίξει με τους φίλους του ότι κάτι ετοιμαζόταν να ανοίξει εκεί. Δεν είχε όμως περάσει από το μυαλό του ότι θα ήταν το ιατρείο του θείου του!

Το γλέντι τράβηξε μέχρι το πρωί. Δεν γιόρταζαν μόνο για τον γάμο αλλά και για τον ερχομό του Μάρκου στο χωριό!

Μια μέρα που μετατράπηκε σε εφιάλτη

Ήταν αργά το απόγευμα και ο μικρός Νίκος είχε πάει στην πλατεία να παίξει με τους φίλους του. Όταν βράδιασε, έφυγε μουτρωμένος γιατί είχε χάσει στο παιχνίδι. Γύρισε σπίτι και εκεί τον περίμενε μια πολύ δυσάρεστη έκπληξη... Ο μπαμπάς του είχε φύγει και η μαμά τού είπε πως θα αργήσει να γυρίσει.

Είχε φύγει για τον πόλεμο... Πέρασαν μέρες, πέρασαν μήνες και όλοι περίμεναν πότε θα δουν τον πατέρα τους να εμφανίζεται στην πόρτα της αυλής. Κάθε μέρα ήταν κολλημένοι εκεί, στο τζάμι, να περιμένουν πότε θα τον δουν να επιστρέφει φορτωμένος με καλούδια. Θα έτρεχαν να τον αγκαλιάσουν σφιχτά και δεν θα τον άφηναν να ξαναφύγει ποτέ.

Όμως η είδηση μαθεύτηκε... Το τάγμα του έπεσε σε ενέδρα του εχθρού και ο πατέρας μαζί με άλλους σκοτώθηκε σε μια σφοδρή μάχη... Όταν το έμαθε ο Νίκος, ο κόσμος του γκρεμίστηκε. Καθόταν ώρες λυπημένος στο δωμάτιο και θυμόταν τις ευτυχισμένες μέρες με τον μπαμπά του.

Του ερχόταν εικόνες και έκλαιγε με τις ώρες. Του άρεσε να βλέπει παλιές φωτογραφίες και να αναπολεί τις ευτυχισμένες στιγμές που έζησαν, τη φωτογραφία των πρώτων γενεθλίων της Μαρούλας, της μικρής του αδελφής, που ήταν κιόλας δώδεκα, του γάμου της θείας του, όπου ο πατέρας του χόρευε όλο λεβεντιά. Συνήθιζε μάλιστα να τους λέει πως όταν μεγάλωναν και παντρευόταν, θα έκανε ένα μεγάλο γλέντι... Όλα αυτά σκεφτόταν και ευχόταν να μην είχε έρθει ποτέ εκείνη η μέρα που ο πατέρας του έφυγε για τον πόλεμο και μάλιστα χωρίς να τον χαιρετήσει...

Πέρασε ο καιρός και όλοι στο σπίτι είχαν πια συνειδητοποιήσει πως

ο πατέρας τους είχε χαθεί οριστικά. Δεν θα ήταν ποτέ ξανά μαζί τους. Ορκίστηκαν να μην τον ξεχάσουν ποτέ ούτε κι όταν πια θα μεγαλώσουν και θα κάνουν δικά τους παιδιά. Θα συνέχιζαν τη ζωή τους αλλά πάντα θα τιμούσαν και θα σέβονταν τη μνήμη του, καθώς αυτός θυσιάστηκε για εκείνους!

Η ζωή δεν είναι πάντα ωραία...

Ήμουν πολύ στενοχωρημένος που έχασα τον καλύτερό μου φίλο, τον σκύλο μου..

Σαν να μην έφτανε αυτό, με βρήκε κι άλλη συμφορά. Ήταν εκείνο το τηλεφώνημα από τη στρατολογία που με αναστάτωσε τόσο πολύ.

-Σε δύο μέρες πρέπει να παρουσιαστείτε στο Κιλκίς διαφορετικά θα κηρυχτείτε λιποτάκτης, ακούστηκε μια αυστηρή φωνή από την άλλη άκρη της γραμμής.

Το απρόσμενο αυτό τηλεφώνημα με προβλημάτισε πολύ. Σκεφτόμουν τη γυναίκα και τα παιδιά μου. Πώς θα τα έβγαζαν πέρα μόνοι τους; Θα μου έλειπαν τόσο!

Το ίδιο βράδυ ο εφιάλτης συνεχίστηκε. Πάνω που είχα αρχίσει να συμβιβάζομαι με την ιδέα του στρατού, έλαβα την γαμήλια πρόσκληση του κολλητού μου, που έφτασε στο σπίτι με το ταχυδρομείο. Δυστυχώς ο γάμος θα γινόταν όταν εγώ θα υπηρετούσα στο στρατό. Ακόμη περισσότερο συγκινήθηκα που μέσα στον φάκελο είχε βάλει και μια φωτογραφία από τον γάμο μου, στον οποίο παρευρισκόταν κι ο ίδιος. Πόσο πολύ ήθελα να είμαι εκεί!

Κοιμήθηκα κι είδα όνειρο, πολύ περίεργο. Είδα τον φίλο μου να μου λέει πως αν δεν πάω στον γάμο, κάτι πολύ κακό θα μου συμβεί. Ξύπνησα ιδρωμένος και είπα: «Τι μέρα κι αυτή σήμερα!»

Οι χαρές και οι λύπες της ζωής

Στην Ιστιαία της Εύβοιας ζούσε το 1950 ένας πιτσιρικάς. Ο πιτσιρικάς αυτός ήταν ερωτευμένος με ένα πανέμορφο κορίτσι, που είχε ωραία κορμοστασιά και περπατησιά, γι' αυτό ήταν το κέντρο της προσοχής όλων των αγοριών! Κάθε αγόρι του χωριού συναγωνιζόταν με τα άλλα προκειμένου να την εντυπωσιάσει.

Μια μέρα ο πιτσιρικάς βρισκόταν στο σπίτι του και σκεφτόταν την αγαπημένη του. Εκεί που τη σκεφτόταν τα βλέφαρά του άρχισαν να βαραίνουν, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να τα κρατήσει άλλο ανοιχτά. Άρχισε τότε να βλέπει πολλούς τρομοκρατημένους ανθρώπους να φωνάζουν για βοήθεια,

αφού έρχονταν οι Γερμανοί. Ένας από αυτούς τον τράβηξε απότομα από το χέρι, για να τον σώσει αλλά ο νεαρός τού ξέφυγε τρέχοντας. Ήθελε να μείνει εκεί και να μην αποχωριστεί την πατρίδα και την αγαπημένη του. Επιθυμούσε να μείνει εκεί, να πολεμήσει και να αποδείξει στην αγαπημένη του ότι ήταν άξιος να γίνει σύζυγός της.

Η σκέψη και επιθυμία του σύντομα έγιναν πραγματικότητα. Για πολύ καιρό πολεμούσε ενάντια στους Γερμανούς. Ένα πρωί οι Γερμανοί συγκέντρωσαν στην πλατεία εκείνον και τους συναγωνιστές του. Από παντού ακούγονταν πυροβολισμοί... Έχασε τη γη κάτω από τα πόδια του από τον φόβο που τον κυρίευσε.

Τότε ήταν που πετάχτηκε από το κρεβάτι του γεμάτος ιδρώτα... Ήταν απλά ένας εφιάλτης, που ξυπνούσε τις μνήμες του πολέμου. Σκέφτηκε πως δεν ήταν πολύς ο χρόνος που τους χώριζε από αυτή την μαρτυρική εμπειρία, που είχε αφήσει ανεξίτηλα σημάδια στην ψυχή και το μυαλό όλων... Ευτυχώς είχε τελειώσει κι η ζωή ήταν μπροστά του! Η επιθυμία του για να γευτεί όσο πιο πολλές χαρές τον γέμιζε με δύναμη!

Λούκα και Αλφρέντο

Ποτέ δεν διαμαρτυρόταν. Πάντα όταν τον πείραζε κάτι, το κρατούσε για τον εαυτό του. Δεν ήθελε να δημιουργεί φασαρίες, αφού ήξερε πως έτσι κι αλλιώς δεν θα άλλαζε κάτι.

Στα μάτια του Λούκα καταλάβαινες το παράπονο κάθε φορά που έβλεπε δίπλα του πλούσιες οικογένειες. Κάποτε τον κυρίευε κι ο θυμός. Αυτός κι ο αδελφοί του πολεμούσαν καθημερινά να τα βγάλουν πέρα. Ποτέ δεν μπόρεσε να καταλάβει πώς γίνεται να ζουν τόσο διαφορετικά... Έβλεπε χαρούμενα πρόσωπα με λευκά, καθαρά ρούχα, περιποιημένα μαλλιά και δίπλα τους θλιμμένα πρόσωπα, που δεν είχαν χρήματα ούτε για τον γαλατά. Οικογένειες με πατέρες εργάτες, μάνες ράφτρες κι άλλες με άντρες γαιοκτήμονες που ζούσαν πλουσιοπάροχα.

Ο Λούκα σίγουρα δεν ανήκε στην κατηγορία των πλουσίων. Ο Αλφρέντο όμως ήταν. Οι διαφορές τους τους έκαναν εύκολα να μισούνται. Ο Λούκα ένιωθε οργή προς τον Αλφρέντο και όποιον άλλο ήταν σαν αυτόν. Το μόνο που ζητούσε ήταν η ισότητα. Όταν θύμωνε το χιλιοσημαδεμένο πρόσωπό του σκοτείνιαζε...

Κάθε Κυριακή όλοι πήγαιναν στο Φερόν, τη φημισμένη μεγαλούπολη, για να αγοράσουν με τα λιγοστά τους χρήματα προμήθειες. Μία απ' αυτές τις Κυριακές λοιπόν οι δύο νέοι συναντήθηκαν τυχαία στο λιμάνι. Ο Αλφρέντο κοντοστάθηκε και κοίταξε τον Λούκα, που τα

ρούχα του είχαν το ίδιο χρώμα με το χώμα και το σώμα του ήταν γεμάτο πληγές. Είχε ένα βλέμμα που τρόμαζε όποιον τον κοιτούσε όχι γιατί ήταν ολοφάνερα κουρασμένος αλλά γιατί ήταν γεμάτο θλίψη.

Αρχικά ο Αλφρέντο τον λυπήθηκε αλλά στη συνέχεια γέλασε ειρωνικά, καθώς φοβήθηκε πως οι φίλοι του που τον έβλεπαν θα τον έκριναν για τα συναισθήματα συμπόνιας προς τον φτωχό Λούκα. Εκείνος αρχικά τον αγνόησε αλλά όχι για πολύ. Όταν κατάλαβε την ειρωνεία του, σαν να ψήλωσε λίγους πόντους... Ήταν η τέλεια αφορμή για να αντιδράσει. Ανέβηκε σε μια κασέλα και άρχισε να κατηγορεί τους ανθρώπους της άρχουσας τάξης σαν τον Αλφρέντο για την αδικία που επικρατεί εις βάρος του λαού. Οργισμένος ο Αλφρέντο δεν άργησε να του ορμήσει κι οι δύο άντρες άρχισαν να χτυπιούνται με ορμή.

Παρόλο που η σωματική κατάσταση του Λούκα ήταν άθλια, βγήκε νικητής σ' αυτή την αναμέτρηση. Όμως κάτι μέσα τους τους έλεγε πως δεν έπρεπε να λήξει έτσι αυτή η αναμέτρηση. Βαδίζοντας άρχισαν να απομακρύνονται μέχρι που έφτασαν λίγα μέτρα παρακεί σε ένα ήσυχο μέρος. Ήταν κι οι δύο πολύ κουρασμένοι, όχι τόσο στο σώμα αλλά περισσότερο στην ψυχή. Ένωθαν μπερδεμένοι και αναρωτιόνταν τι ήταν τελικά αυτό που τους χώριζε και γιατί ζούσαν τόσο διαφορετικές ζωές; Έπιασαν να λογοφέρνουν για ώρες μέχρι που κατάλαβαν... Ο Αλφρέντο δεν ήταν δα και τόσο κακός άνθρωπος, απλά χωρίς σκέψη ακολουθούσε τους άλλους γύρω του και εκμεταλλευόταν το λαό για περισσότερο κέρδος και εξουσία.

Με τον καιρό οι δυο άντρες έγιναν στενοί φίλοι. Ο Αλφρέντο απομακρύνθηκε από εκείνους που τον επηρέαζαν αρνητικά και άρχισε να βοηθάει όλους αυτούς που είχαν ανάγκη, διαθέτοντας πολλά από τα χρήματά του.

Η αδικία δεν έπαψε να υπάρχει γύρω του αλλά ο Λούκα ένωθε πολύ περήφανος που είχε βάλει ο ίδιος ένα μικρό λιθαράκι για να βελτιωθεί η ζωή των φτωχών συνανθρώπων του.

Λίγα λόγια για τους συγγραφείς

Ο **Θανάσης Αργύρης** γεννήθηκε και ζει στον Βόλο. Ασχολείται με τη ζωγραφική και το ασπρόμαυρο σκίτσο. Το αγαπημένο του λογοτεχνικό βιβλίο είναι «Η κοιλάδα με τις πεταλούδες» της Ελένης Δικαίου. Όνειρό του είναι μια μέρα να γράψει κι εκείνος ένα βιβλίο σαν και αυτό.

Η **Αναστασία Κουκούλη** είναι δεκατριών ετών και έχει δύο μεγαλύτερους αδελφούς. Ασχολείται με τον στίβο και ιδιαίτερα με το άλμα εις μήκος και το τριπλούν. Στον ελεύθερο χρόνο της πηγαίνει με τις φίλες της για περπάτημα και τρέξιμο.

Ο **Γιώργος Λάσκος** γεννήθηκε και ζει στον Βόλο. Είναι δεκαπέντε ετών. Δεν έχει κάποιο αγαπημένο μάθημα αλλά προσπαθεί να τα πηγαίνει καλά σε όλα. Αυτό που τον χαρακτηρίζει όμως είναι η αγάπη του για τη βυζαντινή μουσική και η αφοσίωσή του στον θεό.

Η **Νίκη Λέτσα** γεννήθηκε στη Λάρισα αλλά κατοικεί στον Βόλο. Το αγαπημένο της μάθημα είναι τα Αρχαία Ελληνικά. Ασχολείται με το Tae Kwon Do από μικρή ηλικία. Της αρέσει να μαγειρεύει και να δοκιμάζει κουζίνες από όλον τον κόσμο.

Ο **Στέλιος Λύτρας** γεννήθηκε στον Βόλο και είναι μαθητής της Α΄ Γυμνασίου. Του αρέσει πολύ το μάθημα της Ιστορίας και είναι πολύ καλός στα Μαθηματικά. Είναι αθλητής του στίβου και στον ελεύθερο χρόνο του του αρέσει να πηγαίνει βόλτα με τους φίλους του και να διαβάζει βιβλία.

Η **Ιωάννα Μπακιρτζή** είναι μαθήτρια της Β΄ Γυμνασίου και έχει δύο αδέρφια. Της αρέσει πολύ το διάβασμα. Την ιστορία αυτή εμπνεύστηκε από παλιές ασπρόμαυρες φωτογραφίες της οικογένειάς της.

Η **Μελίνα Παπαδανιήλ** είναι δώδεκα ετών και ζει στον Βόλο. Έχει δύο μεγαλύτερα αδέρφια, που είναι φοιτητές, με τα οποία της αρέσει να περνά δημιουργικό χρόνο. Της αρέσει να αθλείται, να παίζει κιθάρα και να ασχολείται με τις αγαπημένες της γάτες.

Ο **Δημήτρης Παπάζογλου** είναι μαθητής της Γ΄ Γυμνασίου με πολλά ενδιαφέροντα και ασχολίες. Του αρέσει πολύ η άθληση και ιδιαίτερα να παίζει ποδόσφαιρο. Είναι μέλος τοπικής ποδοσφαιρικής ομάδας. Του αρέσει η λογοτεχνία, ειδικά η ποίηση.

Η **Ακριβή Παπακωνσταντίνου** είναι δεκατεσσάρων ετών. Από μικρή αγαπούσε τα βιβλία και αναρωτιόταν αν θα μπορούσε κάποτε να γράψει και ένα δικό της. Έχει ασχοληθεί με πλήθος άλλων δραστηριοτήτων όμως το διάβασμα παραμένει η μεγάλη της αγάπη.

Η **Εβίτα Παραχειμώνα** γεννήθηκε και κατοικεί στην πόλη του Βόλου. Είναι μαθήτρια της Α΄ Γυμνασίου. Από μικρή ηλικία ασχολείται με τον χορό. Αφορμή για να ξεκινήσει την ενασχόληση με τη συγγραφή ιστοριών ήταν μία δράση δημιουργικής γραφής του σχολείου.

Η **Μαρία Πατσέα** είναι δεκατριών χρονών και ζει στον Βόλο. Φοιτά στην Α΄ Γυμνασίου. Από μικρή ηλικία ασχολείται με τη ρυθμική γυμναστική. Της αρέσει πολύ να διαβάζει βιβλία και να γράφει τις δικές της ιστορίες.

Η **Ναταλία Σαργιώτη** γεννήθηκε και κατοικεί στον Βόλο αλλά η οικογένειά της κατάγεται από τα Τρίκαλα. Της αρέσει να αθλείται και να ασχολείται με τον στίβο. Στον ελεύθερο χρόνο της ακούει μουσική, κυρίως ξένη. Τα αγαπημένα της μαθήματα είναι τα Μαθηματικά και η Φυσική.

Η **Σοφία Σημαιάκη** γεννήθηκε στον Βόλο και το αγαπημένο της μάθημα είναι η Λογοτεχνία. Αγαπάει πολύ το διάβασμα βιβλίων που περιέχουν μυστήριο, περιπέτειες και χιούμορ. Ακόμη της αρέσει κι η συγγραφή βιβλίων. Το όνειρό της είναι να γίνει βιβλιοθηκονόμος.

Η **Άρτεμις Σιούρα** είναι μαθήτρια της Α΄ Γυμνασίου. Είναι αθλήτρια της κολύμβησης, λατρεύει τα ζώα και στον ελεύθερο χρόνο της ασχολείται με διάφορες χειροτεχνίες.

Η **Νταϊάνα Στεργίου** είναι μαθήτρια της Α΄ Γυμνασίου. Ασχολείται με τον χορό και πιο συγκεκριμένα με το Latin και το Aerial Yoga. Εκτός από τον χορό, χόμπι της είναι η κεραμική και η ζωγραφική. Αγαπά τις βόλτες και τα παιχνίδια με την οικογένειά της.

Η **Μαρία-Εφραιμία Φώτου** είναι μαθήτρια της Α΄ Γυμνασίου με καταγωγή από τη Βόρεια Ελλάδα. Λατρεύει το διάβασμα, τα ταξίδια, τη μουσική, τον χορό και τον κινηματογράφο. Επίσης της αρέσει να γράφει βιβλία. Καθοριστική γι' αυτήν την ενασχόληση ήταν η συνάντηση και η συνομιλία με συγγραφείς.

Η **Κρίστι Χατζηκυριάκου** είναι μαθήτρια της Β΄ Γυμνασίου. Της αρέσει πολύ η μουσική, ο αθλητισμός και να περνά όμορφες στιγμές με την παρέα της. Αγαπά το διάβασμα και τα βιβλία, γι' αυτό συμμετέχει στο πολιτιστικό πρόγραμμα της βιβλιοθήκης του σχολείου. Την ιστορία αυτή έγραψε στο πλαίσιο μίας δράσης της βιβλιοθήκης.

